

нитѣ въ свѣта нѣмаше да ставатъ. . . Ехъ, въздъхна старецътъ, — ако всѣки не би правилъ онуй, което не желае да правятъ другитѣ нему — свѣта би станалъ рай. . . Тъй е . . . Туй не сж празни приказки.

Искашъ ли да бждешъ спокоенъ и да ти е миръ на душата — не забравяй тия Христови думи.

Старецътъ се увлече и говори надълго за неправдитѣ въ свѣта; за падението на човѣка; за злото, че свѣта гине, защото сме забравили Бога. . .

А затворника го слушаше и мислѣше: да има такива хора, тъй благо да приказватъ на лошевитѣ — свѣта се би поправилъ. А то тебе ти тежи нѣщо на душата и току те смушкатъ отъ нѣкъде. И